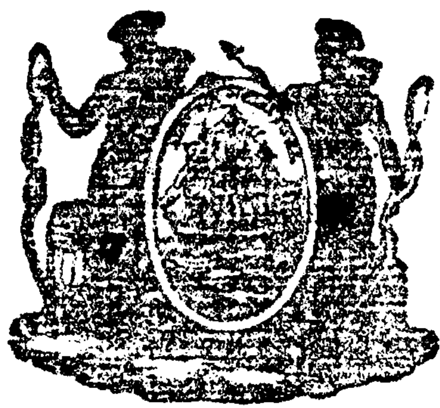
A°. 1838. N°. 76.

ZATURDAG, 22sten SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 22 September 1838.

Namens den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt bij deze bekend gemaakt, dat bij besluit van Zijne Majesteit den Koning, van den 29 Mei jl., No. 100, het Bestuur der Kanselarij en van de Militaire Willems-Orde, en van de Orde van den Nederlandschen Leeuw, tijdelijk is opgedragen aan Zijne Excellentie den Heer Minister van Binnenlandsche Zaken, H. BARON MERKUS DE KOCK.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 22 September 1838.

Namens den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt bij deze bekend gemaakt, dat bij Zijner Majesteits besluit van den 31sten Mei jl., No. 8, de Heer B. J. ELIAS, laatstelijk Directeur der Culturen in *Indië*, thans met verlof in *Nederland*, *ad interim* is belast met de functien van *Secretaris Generaal bij het Departement van Kolonien*, opengevallen door benoeming van den Heer Mr. A. BROCX, tot Griffier bij den Hoogen Raad der *Nederlanden*.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 22 September 1838.

Namens den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt bij deze bekend gemaakt, dat het Zijne Majesteit den Koning heeft behaagd, Zijne Excellentie den Heer Staats-Raad, bij besluit van den 30sten Junij jl., No. 13, J. C. BAUD, gedurende de afwezendheid naar *Buiten 's Lands* van Zijne Excellentie den Heer Minister BARON VAN DEN BOSCH, *ad interim*, te belasten met de Directie van het Departement van Kolonien.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Advertentien.

☞ GODSDIENSTOEFENING bij de *Evangelisch Luthersche Gemeente*, op aanstaanden Zondag den 23sten dezer, door den WelEerwaarden en Zeer Geleerden Heer A. ROELOFSZ.

(35797) ☞ Aangebragt per de *Rio de Janeiro Packet*:

EXTRA GOEDE *NIEUWE AARDAPPELEN*, in groote manden; te bekomen bij
T. J. J. FOCKINCK.

(35796) Het behaagde den Almagtigen God, op den 18den dezer maand, in zijne heerlijkheid tot zich te nemen, mijne hartelijk geliefde Moeder, ELISABETH van JAN DE WOLFF.

Ofschoon den gezegenden leeftijd van 79 jaren te hebben bereikt, zullen mijne Vrienden en Betrekkingen, die haar gekend hebben, gevoelen wat ik in haar verlies. Ik beween haar diep in mijn hart, en hare nagedachtenis zal mij en mijn Kind, altijd in zegenend aandenken blijven.

Paramaribo, 21 *September* 1838.
M. F. HASTER.

J. J. Coijhaas Jr.,

thans wonende in het Huis, vroeger door den Heer B. H. KLOSTERMAN bewoond, biedt te Koop aan:

Extra best Bruin en Wit Princesse Bier; Wijn in heele en halve oxhoofden en kisten: Madera in halve en kwart pijpen; Jenever; Brandewijn; extra Conjac; Poorter; Seltserwater.

Witlood; Lijnolie; Kalk en Cement; alle soorten Spijkers; ijzeren Schoppen en Potten; Breeuwwerk; Dommekrachten; Handbijlen; onderscheidene soorten van Messen; Blik-, Verlakt- en Koperwerk; Girandoles; Hanglampen; Lampballons; Schoenen; Laarsen; Pantoffels; vilte en zijde Hoeden.

Potten Gember; kistjes Pruimen; stoopen Rozijnen; Olijven; Krenten; Amandelen; Augurkjes; gemengde Zuren; kruiden Azijn; versche Zalm; zwitsersche Kazen; Banket en Suikerwerk; extra goede groene en zwarte Thee; gedroogde Doperwten en Tuinboontjes.

Haarlemmer Gingangs; Vriesche Bonten; Chamoisen; Meubelbont; Tafellakens en Servetten; Tafelgoed; Haarlemmer Streep; Listados; Estopilles en eene menigte Goederen meer. (35795)

Paramaribo, 21 *September* 1838.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den, het Schip Rio de Janeiro Packet, Kapt. B. M. Corbière, van Amsterdam, hebbende 55 dagen reis. — Passagiers: de Heeren C. R. Berner en C. A. Hintzen.

UITGEKLAARD.

Den 19den dezer, het Schip Anna en Maria, Kapt. D. Steenveld, naar Amsterdam: lading: 500 vaten Suiker, 25 balen schoone- en 8 dito vuile Katoen.

Den 20sten, de Fransche Schoener l'Aurore, Kapt. Marius Claimo, naar Berbice.

Mengelingen.

DE ONGELUKKIGE DICHTER.

Onder de regering van Paus *Sixtus* V, was het beeld van *Pasquino*, gedurig met de treffelijkste, maar tevens bijtendste puntdichten en gedichten tegen den Paus voorzien, die geheel Rome van buiten leerde. *Sixtus* zette eindelijk een hoogen prijs op het hoofd van den onbekenden Dichter, en toen niemand aangeklaagd werd, beval hij al de Dichters uit Rome gevangen te zetten. Nu beklaagden velen zich, immer een vers gemaakt te hebben. Een evenwel, de rijke *Pandolfo Ursini*, die uit ijdelheid de door zijnen Secretaris vervaardigde gedichten voor de zijne plagt uit te geven, wandelde in zijnen kerker trotsch heen en weder, overtuigd, dat niemand nu meer twijfelen zou, dat hij waarlijk een Dichter was. De Paus liet den gevangenen Dichters naauwkeurig onderzoeken, maar men kon niets uit hen krijgen. Het liet den dader, wanneer hij zich zelven zoude aangeven, het behoud des levens, en eene groote som gelds aanbieden, maar niemand melde zich aan. Woedende over die teleurstelling, beval hij nu, dat men de pijnbank gebruiken zou. Reeds werden daartoe de schikkingen gemaakt, toen een jong mensch, de Secretaris van *Pandolfo Ursini*, zich aanmeldde, beleed, en door de oorspronkelijke opstellen bewees, dat hij de maker der puntdichten was: hij bood zich vrijwillig ten offer aan, om zijnen meester van de pijnbank te bevrijden.

De Paus, verpligt zijn woord gestand te doen, spaarde wel het leven van zijnen jeugdigen vijand, maar liet hem de tong uitsnijden, beide handen afkappen, en zoo buiten 's lands brengen. Maar een beroemde schoone Zangster, Signora *Gaitana*, het sieraad van Italië, beminde dezen jongeling, volgde hem in zijne verbanning, en verpleegde hem liefderijk. In de Apennijnen verborgen, verheugden zij zich in hunne gelukkige eenzaamheid, toen bij toeval een edelman de schoone Zangster, die hij eens bemind had, ontsluijerd zag, en haar nu onophoudelijk vervolgde. Om haar van den verminkten los te rukken, werd deze als een ketter en toovenaar vervolgd. De beide geliefden moesten over de steilste bergen vlugten, en *Gaïtana* stierf, uitgeput door angst en vermoeijenis. Haar ongelukkige beminde keerde onder de Bedevaartgangers, in het geheim, naar Rome weder, en werd met hen bij het bed van den stervenden Paus *Sixtus* V, toegelaten, wien hij zijne verminkte armen, en zijnen mond zonder tong, toonde.

Zijn troost was voortaan de dichtkunst, maar hij kon noch spreken noch schrijven, en moest al die heerlijke gedichten, die hij van tijd tot tijd in groote menigte opstelde, zwijgende bij zich behouden. Niemand kan er iets van vernemen. Hij hoorde vele liederen zingen, die hem bekend waren; liederen namelijk, die hij in zijne jeugd gemaakt had: en die het Romeinsche volk nog bewondert en prijst. Hij verneemt, dat men den Dichter dezer schoone liederen op het kapitool eene eerekrans zal opzetten. Hij staat verbaasd, blijdschap en onzekerheid vervullen zijn gemoed. Daar nadert de zegevierende optogt van den Zanger, dien men zal eeren. Hij is — *Pandolfo Ursini*, zijn voormalige Heer, die voor de gedichten van zijnen Secretaris gekroond wordt. Vertwijfelende vliedt de verminkte naar het Apennijnsche gebergte weg, waar de Herders hem als eenen omzwervenden geest vervolgen, en eindelijk dooden.

MEVROUW *DURIAT*, ADVOKAAT DER VROUWEN.

In Parijs heeft, gedurende den afgeloopen zomer, eene zekere Mevrouw *Duriat*, openlijk redevoeringen gehouden, ten einde te bewijzen, dat aan het vrouwelijk geslacht de regten weder afgegeven moeten worden, die hetzelve, zoo als zij zegt, door de onregtvaardigheid der mannen verloren heeft. Reeds in den vorigen winter was zij dit begonnen, en heeft het nu in een dorp, dat digt onder de muren van Parijs ligt, en veel door Parijzenaars bezocht wordt, voortgezet. Hare eerste redevoering heeft zij laten drukken, en tracht nu hare daarin ontwikkelde ontwerpen, in de volgende redevoeringen, uit te breiden.

Het is nu tijd, beweert zij, om het vrouwelijke geslacht die regten terug te geven, waarop het Christendom haar aanspraak geeft. De mannen, ten minste de meesten (Mevrouw *Duriat* wil zich die allen niet tot vijanden maken), zijn onregtvaardig genoeg, van te durven zeggen, dat het daarvoor nog geen tijd is. Doch dit hebben zij geheel mis, en het menschelijk verstand, dat van dag tot dag meer opgeklaard wordt, zal weldra begrijpen, dat het onbillijk is de mannen alle voorregten en heerschappij te geven, en hun de vrouwen als slavinnen toe te voegen. Burgeressen zullen zij worden, niet slechts vrouwen der burgers; zij zullen, even als de mannen, de lasten van den staat helpen schragen, met hen geheel op gelijken voet verkeeren. En dat, zegt zij, is volstrekt niet zoo ongeloofelijk, als sommige verstokte mannen aan de wereld willen wijsmaken. Of heeft niet een der dagbladen, in 1832, gemeld, dat te Kanada, 225 vrouwen, aan de verkiezingen hebben deel genomen, en dat, schoon velen niet dezelfde personen stemden, als hare mannen, daarover echter geene twisten ontstaan zijn? Heeft niet hetzelfde dagblad mede gedeeld, dat de overste *Baley* door de meerderheid van 35, voor hem stemmende, dames, verkozen is? Hebben de Engelsche Journalen, niet, in 1834, opgemerkt, dat tegenwoordig de meeste der gezelschaps eilanden, door vrouwen geregeerd worden, die in den raad voorzitten, en meestal meer doorzigt aan den dag leggen, dan de mannen? Immers, zegt zij, een staat, waar alleen de mannen burgers zijn, is slechts een hoop mannen, die op eigen gezag handelen, terwijl hun de toestemming van de eene helft der menschen ontbreekt, zij handelen slechts op grond hunner meerdere physieke kracht. Intusschen doet het de redenares leed, dat zij uit die tijdingen opmaken moet, hoezeer Europa ook hierin bij Amerika achter staat.

Eene bedenking, die men haar spoedig maken zal, namelijk, hoe dan zoo vele Staten, die alleen door mannen geregeerd worden, zonder dat daaraan de vrouwen eenig deel hebben, reeds zoo vele eeuwen gebloeid hebben, tracht zij op te lossen, door te zeggen: Zulke Staten hebben werkelijk gebloeid, maar, schoon voor het uiterlijk alleen de mannen regeerden, hadden echter de vrouwen er een geheim deel aan, en eenen geheimen invloed op de zaken, en bestuurden ze alzoo mede.

Die geheime invloed zal dan ook nog wel lang blijven bestaan, eer de vrouwen eene openbare erlangen.

DE GENERAAL CHURCH.

In een Duitsch dagblad, hetwelk den naam niet heeft van de Grieken of derzelver verdedigers zeer te beminnen, lazen wij onlangs de volgende Anecdote, welke, zoo zij den heiligen stempel der waarheid niet draagt, ten minste de verdienste zal hebben van menigen Lezer te doen grimlagchen; schoon wij erkennen, dat zij alsdan in geen half officieel Tijdschrift te huis behoorde.

» De zucht tot schitteren is eene der hoedanigheden, welke den Engelschen Generaal *Church* kenschetsen: dezelve geeft aanleiding, dat hij allen, die hem omringen, met rangen en eerteekenen overlaadt. Men verhaalt van hem een kluchtig geval, dat in geheel Griekenland bekend is. De Generaal was zijnen kleedermaker duizend Piasters schuldig, en deze vond het middel, om tot zijne tent door te dringen, ten einde de betaling te vorderen. Buiten staat om hem te voldoen, doch echter wenschende zich van dien lastigen schuldeischer te ontslaan, vond *Church* het volgende middel uit. Hij betaalde den man niet, maar bood hem eene aanstelling als kapitein aan, met belofte van hem in hoedanigheid van adjudant, aan zijnen staf te zullen verbinden. De hoogmoedige kleedermaker kon dit vleijend aanbod niet wederstaan, hij verruilde zijne vordering tegen de epaulette, ontving zijne aanstelling en vertrok naar het leger."

Hetzelfde blad voegt er bij, dat als men het oog slaat op de kostbare leefwijze des Generaals, zijne uitgezochte maaltijden, prachtige kleederen en schitterende rijtuigen, men zich overtuigd moet houden, dat hij de eerste man van de wereld is, om de Grieken weder tot een beschaafd volk te maken.

GOEDKOOPE MILDDADIGHEID.

Terwijl andere heeren en ridders den heiligen *Lodewijk* IX op deszelfs eersten kruistogt verzelden, woonde de boetvaardige graaf *Hendrik* van Champagne eene mis bij. Aan den ingang der kerk trof hij een' nedergeknielden Edelman, die het woord aldus tot hem rigtte: » Heer Graaf! ik smeek u om Gods wil, dat het u behagen mogt, mij iets te schenken, waardoor ik in staat gesteld worde, deze mijne beide dochters uit te huwen, naardemaal mij de middelen daartoe volstrekt ontbreken." Het laat zich gemakkelijk beseffen, dat de tegenwoordigheid der beide edele freules, die zonder twijfel niet minder schoon dan zedig waren, niet weinig bijdroeg, om alle milddadige gewaarwordingen in des Graven harte gaande te maken. Dan eer hij nog in staat was den smeekenden Ridder eenige troostwoorden toe te voegen, had *Artaud de Nogent*, een rijk koopman, die zich aldaar tegenwoordig bevond, het woord opgevat, zeggende tot den Edelman: » Gij doet niet wel, den edelen heer graaf te bidden, om u iets te schenken, dewijl hij zelf niets meer ter zijner beschikking heeft." » Gij dwaalt zeer," riep de gramstorige Graaf, zich tot den koopman keerende, uit; » Gij dwaalt zeer, wanneer gij, ellendeling, waant, dat ik niets meer ter mijner beschikking zou hebben, daar ik toch over u zelven beschikken kan. Daar, heer Ridder, neemt dezen man, ik zal het weten te verantwoorden." —— En inderdaad stond de Edelman, die niets minder dan verbaasd was over deze stoute wending, onmiddellijk op zijne voeten, en draalde niet met den koopman *Artaud* vast te grijpen, hem verklarende, dat hij niet eerder zou kunnen vrijkomen, alvorens hij zich van hem vrijkocht. *Artaud* moest zich ook laten welgevallen den Edelman de alstoen zeer aanzienlijke som van 500 livres te betalen, om wederom vrij te wezen.

HET GELIJKEND PORTRET.

De Heer M. te *Versailles*, had zich door eenen schilder laten portretteren. Daar hij nu het portret niet gelijkend bevond, weigerde hij hetzelve aan te nemen en te betalen.

De schilder dagvaardde hem dus hier over voor de **Regtbank**, en het vonnis luidde: » dat het portret wel niet sprekend, doch in de hoofdtrekken gelijkend was, en de besteller hetzelve aannemen en den daarvoor overeengekomen prijs betalen moest."

M. moest met dit vonnis tevreden zijn; hij betaalde den schilder, en hing zijn portret in zijn woonvertrek op, doch met het opschrift: » Bij geregtelijk Vonnis van den 12den Junij 1838, voor *gelijkend verklaard*."

Een Engelsch Predikant begeerde eene door eenen Kandidaat in de Godgeleerdheid gehoudene predicatie ter doorlezing te hebben.

Toen de laatste eenigen tijd daarna bij den Predikant kwam, zeide deze tot den Kandidaat:

» Uwe predikatie is zeer goed uitgewerkt, maar gij hebt geheele plaatsen uit mijne eerst kortelings in het licht verschenen verzameling van Predikatien afgeschreven. Zie hier!"

Nu nam de Predikant een Boekdeel zijner gedrukte Predikatien en toonde den Kandidaat het plagiaat. De Kandidaat antwoordde: » Veroorloof mij, Mijnheer! dat ik dit tegenspreek, en u het tegendeel bewijze."

Bij deze woorden verliet hij den Predikant, keerde spoedig met eene oude lang vergetene verzameling van Leerredenen terug, en zeide, terwijl hij den ouden Predikant de aangewezen plaatsen daarin aantoonde: » Mon frère! wij hebben dan wel met één kalf geploegd."

Een kwaker, die van *Bristol* te *Londen* was gekomen, liet zich in het logement, waar hij zijnen intrek genomen had, eene kan bier geven.

Hij ontdekte, dat de maat niet vol was, en vraagde daarop den Waard, zonder iets te laten blijken:

» Hoe veel tonnen bier verkoopt gij wel in eene maand, mijn vriend?"

» Tien, Mijnheer!"

» Wildet gij er niet wel *elf* vertappen, vriend?"

» Ja waarlijk, hoe meer hoe liever."

» Dan wil ik u daartoe eenen goeden raad mededeelen: geef *volle maat*."

Stand der Maan.

4	*September*	VOLLE MAAN.
10	»	LAATSTE KWARTIER.
18	»	NIEUWE MAAN.
26	»	EERSTE KWARTIER.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
22 ZATURDAG.	's mor.	9-00	's av.	3-00
23 ZONDAG.	»	9-15	»	3-45
24 MAANDAG.	»	10-30	»	4-30
25 DINGSDAG.	»	11-15	»	5-15

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.